

Cartea lui Daniel - Numărul nouăzeci și patru

Dezvăluirea cadrului profetic: înțelegerea puterilor întreprinse care conduc la Armagedon

Jeff Pippenger
2024-02-27

Cadrul profetic aplicat de William Miller a fost structura a două puteri pustiitoare: Roma păgână, urmată de Roma papală. Cadrul profetic aplicat de Future for America este structura a trei puteri pustiitoare: Roma păgână, urmată de Roma papală, apoi de protestantismul apostat. Cele trei manifestări ale Romei sunt acele trei puteri pustiitoare ale balaurului, fiarei și proorocului mincinos. Acel cadru a fost recunoscut, în mare măsură, prin opoziția ridicată împotriva luminii ultimelor șase versete din Daniel capitolul unsprezece, lumină care a fost desigilată la timpul sfârșitului în 1989.

Primele două manifestări ale Romei identifică alcătuirea profetică a Romei moderne, cea de-a treia și ultima manifestare a Romei. Roma modernă identifică structura ultimei puteri persecutorii întreprinse din zilele de pe urmă. Strâns înrudite, dar totuși distincte, sunt cele trei manifestări ale Babilonului. Prima a fost Babelul lui Nimrod. A doua a fost Babilonul lui Nebucadnețar și Belșatar. Împreună, acești doi martori profetici identifică trăsăturile profetice ale Babilonului modern. Deși, la un anumit nivel, Roma modernă și Babilonul modern sunt aceeași entitate, cele trei manifestări ale Babilonului identifică căderea finală a Babilonului și aroganța omului fărădelegii.

Căderea Babilonului este o temă vastă și specifică în profetia biblică, la fel ca aroganța papei de la Roma. În capitolul șaptesprezece al Apocalipsei, unul dintre îngerii care varsă cele șapte plăgi de pe urmă vine să identifice în mod specific judecata asupra Babilonului, care este o altă expresie a căderii ei.

Și a venit unul dintre cei șapte îngeri care aveau cele șapte potire și a vorbit cu mine, zicându-mi: Vino aici; îți voi arăta judecata desfrânatei celei mari, care șade pe ape multe: cu care împărații pământului au săvârșit desfrânare, iar locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul desfrânării ei. Și m-a dus, în duh, în pustie; și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne. Apocalipsa 17:1-3.

Lucrarea îngerului este să-i arate lui Ioan judecata asupra femeii care are scris pe fruntea ei „TAINĂ BABILON”.

Și femeia era îmbrăcată în purpură și stacojii și împodobită cu aur, pietre prețioase și mărgăritare, având în mână un pahar de aur, plin de urâciuni și de necurățiile curviei ei. Iar pe fruntea ei era scris un nume: TAINĂ, BABILONUL CEL MARE, MAMA DESFRÂNATELOR ȘI A URÂCIUNILOR PĂMÂNTULUI. Și am văzut femeia îmbătată de sângele sfinților și de sângele martirilor lui Isus; și, când am văzut-o, m-am minunat cu mare uimire. Apocalipsa 17:4-6.

Aparatul geopolitic pe care papalitatea îl folosește în vremurile din urmă pentru a-i persecuta pe cei pe care îi consideră eretici este reprezentat de „o fiară stacojie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne”. Faptul că ea călărește fiara arată că deține controlul asupra fiarei, așa cum un călăreț are asupra unui cal.

Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care domnește peste împărații pământului.
Apocalipsa 17:8.

"Fiara de culoare stacojie, cu șapte capete și zece coarne" este Roma modernă și reprezintă structura geopolitică pe care femeia o întrebuințează în timp ce îi prigonește pe credincioșii lui Dumnezeu în zilele de pe urmă. Femeia este Babilonul modern, cetatea cea mare care săvârșește curvie și domnește peste împărații pământului. Primele două manifestări ale Babilonului, reprezentate de Babel în Geneza, capitolul unsprezece, și de Babilon în Daniel, capitolele patru și cinci, descriu trufia și căderea Babilonului modern în zilele de pe urmă. Femeia care este judecată în Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, este Babilonul modern, iar fiara peste care domnește este Roma modernă. Ea a curvit cu împărații, iar împreună sunt un singur trup.

De aceea va lăsa bărbatul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi de soția sa și vor fi un singur trup. Geneza 2:24.

Deși ele sunt una, anumite elemente profetice ale Romei moderne și ale Babilonului modern sunt distinse în Cuvântul lui Dumnezeu. Istoria Babilonului modern, așa cum este stabilită de cei doi martori ai Babelului și ai Babilonului, privește trufia ei și căderea ei finală. În ultimele șase versete ale capitolului unsprezece din Daniel, împăratul de la miazănoapte este folosit pentru a reprezenta papalitatea. Papa Romei este reprezentantul pământesc al lui Satana.

Pentru a-și asigura câștiguri și onoruri lumești, biserica a fost îndemnată să caute favoarea și sprijinul marilor oameni ai pământului; și, lepădându-L astfel pe Hristos, a fost determinată să se supună reprezentantului Satanei — episcopului Romei. Marea Controversă, 50.

Satana a dorit să fie Dumnezeu, iar dorința sa era să ia tronurile politice și religioase ale lui Dumnezeu.

Cum ai căzut din cer, o, Luceafăr, fiu al dimineții! Cum ai fost doborât la pământ, tu, care slăbeai neamurile! Căci ziceai în inima ta: «Mă voi sui în cer, îmi voi înălța tronul deasupra stelelor lui Dumnezeu; voi ședea și pe muntele adunării, în părțile de miazănoapte; mă voi sui deasupra înălțimilor norilor; voi fi asemenea Celui Preaînalt.» Isaia 14:12-14.

Satana a dorit să-și înalțe tronul (care este un simbol al stăpânirii regale) "deasupra stelelor lui Dumnezeu." Stelele lui Dumnezeu sunt îngerii și reprezintă mecanismul guvernării lui Dumnezeu. Satana a dorit să fie "de asemenea" așezat "pe muntele adunării, în laturile miazănoaptei." Adunarea este Biserica și ea este așezată în Ierusalim, care se află în laturile miazănoaptei. A fi așezat pe un tron în "laturile miazănoaptei" înseamnă a fi împăratul de la miazănoapte. Hristos este adevăratul Împărat de la Miazănoapte, care este, de asemenea, Împărat peste guvernarea lui Dumnezeu. Satana a dorit să "fie ca Cel Preaînalt."

O cântare și un psalm pentru fiii lui Core. Mare este Domnul și foarte vrednic de laudă în cetatea Dumnezeului nostru, pe muntele sfințeniei Lui. Frumoasă prin așezarea ei, bucuria întregului pământ, este muntele Sionului, pe laturile de miazănoapte, cetatea Marelui Împărat. Dumnezeu este cunoscut în palatele ei drept adăpost. Psalmul 48:1-3.

Reprezentantul pământesc al Satanei este episcopul Romei (Papa). În ultimele șase versete din Daniel unsprezece este înfățișată ridicarea și căderea finală a Papei de la Roma, iar acolo Papa este reprezentat drept împăratul de la miazănoapte. El este capul Bisericii Catolice, iar cuvântul „catolic” înseamnă universal. Pentru ca Satana să contrafacă cele două tronuri ale lui Hristos (cel politic și cel religios), Satana a creat Biserica Catolică pentru a avea la dispoziție un sistem religios mondial atunci când va începe să se dea drept Hristos în zilele de pe urmă.

„Acest compromis între păgânism și creștinism a avut ca rezultat dezvoltarea «omului fărădelegii», prevestit în profeție ca acela care se împotrivesc și se înalță mai presus de Dumnezeu. Acel sistem uriaș de religie falsă este o capodoperă a puterii lui Satana, un monument al eforturilor sale de a se așeza pe tron pentru a stăpâni pământul după voia sa.” Marea Controversă, 50.

Satana a construit un sistem religios mondial și, de asemenea, o structură politică mondială, în vederea contrafacerii celor două tronuri de autoritate pe care stă adevăratul Împărat de la miazănoapte. Cei zece împărați din Apocalipsa șaptesprezece, cu care desfrânata săvârșește curvie și peste care domnește în zilele de pe urmă, reprezintă fiara cu șapte capete și zece coarne, care este stăpânită de femeia ce are scris pe frunte BABILON. În capitolul șaptesprezece, cei zece împărați „urâsc pe desfrânată și o vor face pustie și goală, îi vor mânca carnea și o vor arde în foc.” Astfel este înfățișată judecata ei. Cele trei manifestări ale Babilonului identifică căderea finală a Babilonului. Cele trei manifestări ale Romei identifică structura politică peste care ea domnește.

Mesajele celor trei îngeri din Apocalipsa, capitolul paisprezece, se referă la căderea finală a Babilonului modern, la fel cum o fac și versetele 44 și 45 din Daniel, capitolul unsprezece. Căderea ei finală este menționată în capitolul șaptesprezece al Apocalipsei, dar este prezentată și mai detaliat în capitolul optsprezece. Înfățișarea căderii finale a Babilonului modern din Daniel, capitolul unsprezece, împreună cu ilustrarea celor trei îngeri din capitolul paisprezece și descrierea căderii finale din capitolele șaptesprezece și optsprezece, trebuie aduse împreună, rând după rând. În Daniel, capitolul unsprezece, căderea finală a Babilonului modern este identificată ca având loc atunci când ea nu primește niciun ajutor.

Și își va așeza corturile palatului său între mări, pe muntele cel slăvit și sfânt; însă își va ajunge sfârșitul și nimeni nu-i va veni în ajutor. Daniel 11:45.

În versetul următor, Mihail Se ridică și timpul de probă al omenirii se încheie. Versetul începe afirmând: „Și în vremea aceea.” Când Babilonul modern cade, timpul de probă al omenirii se încheie, iar ea moare singură. Al treilea înger identifică închiderea timpului de probă, deoarece arată că lumea a fost împărțită în două clase de oameni: cei care au semnul fiarei și cei care au pecetea lui Dumnezeu. Atunci, mânia lui Dumnezeu este turnată asupra Babilonului modern și asupra celor care au acceptat semnul autorității ei.

Și al treilea înger i-a urmat, zicând cu glas tare: Dacă cineva se închină fiarei și chipului ei și primește semnul ei pe fruntea sa sau pe mâna sa, acela va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în potirul indignării Lui; și va fi chinuit cu foc și cu pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Iar fumul chinului lor se înalță în vecii vecilor; și n-au odihnă nici ziua, nici noaptea, cei ce se închină fiarei și chipului ei și oricine primește semnul numelui ei. Aici este răbdarea sfinților: aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Apocalipsa 14:9-12.

În Apocalipsa, capitolul optsprezece, judecata Desfrânatei celei mari este prezentată ca o judecată progresivă, care începe odată cu iminenta lege duminicală, când a doua voce cheamă cealaltă turmă a lui Dumnezeu să iasă din Babilon. La versetul douăzeci și unu este marcată închiderea timpului de har, identificând astfel intervalul de la iminenta lege duminicală din Statele Unite până când Se va ridica Mihail drept o perioadă în care judecata Babilonului modern este adusă la îndeplinire, într-o vreme de mare persecuție.

Și un înger puternic a ridicat o piatră, ca o mare piatră de moară, și a aruncat-o în mare, zicând: Așa, cu năvală, va fi prăbușită cetatea cea mare, Babilonul, și nu va mai fi găsită nicidecum. Și glasul harpiștilor, și al muzicienilor, și al cântăreților la fluier, și al trâmbițașilor nu se va mai auzi nicidecum în tine; și niciun meșter, oricare i-ar fi meșteșugul, nu se va mai găsi în tine; și sunetul unei pietre de moară nu se va mai auzi nicidecum în tine; Și lumina unei lumânări nu va mai străluci nicidecum în tine; și glasul mirelui și al miresei nu se va mai auzi nicidecum în tine; căci negustorii tăi au fost marii oameni ai pământului; pentru că prin vrăjitoriile tale au fost amăgite toate neamurile. Și în ea s-a găsit sângele prorocilor și al sfinților și al tuturor celor uciși pe pământ. Apocalipsa 18:21-24.

Aruncarea la pământ a pietrei, tăcerea cântăreților și a lucrătorilor, stingerea lumânării, tăcerea glasurilor miresei și ale mirelui sunt toate expresii luate din Vechiul Testament care reprezintă închiderea timpului de probă.

Când capitolul unsprezece din Daniel este suprapus, în mod profetic, peste capitolele treisprezece și paisprezece din Apocalipsă, iar apoi aceste două pasaje sunt suprapuse peste capitolele șaptesprezece și optsprezece din Apocalipsă, găsim trei linii profetice care, printre alte adevăruri, reprezintă căderea finală a Babilonului modern. Fiecare dintre cele trei linii reprezintă una dintre puterile alianței tripartite care conduc lumea la Armaghedon. Capitolul unsprezece din Daniel identifică fiara (papalitatea). Capitolele treisprezece și paisprezece din Apocalipsă prezintă aceeași istorie, dar din perspectiva profetului mincinos (Statele Unite). Capitolele șaptesprezece și optsprezece din Apocalipsă identifică aceeași linie profetică, însă istoria reprezentată acolo este axată asupra balaurului (Națiunile Unite).

Fiecare dintre cele trei linii începe la vremea sfârșitului, în 1798. Versetul patruzeci din capitolul unsprezece al cărții Daniel începe cu cuvintele: „Și la vremea sfârșitului”. „Vremea sfârșitului” de la începutul versetului este 1798, iar când versetul s-a împlinit în 1989, a fost, de asemenea, „vremea sfârșitului”, căci Isus ilustrează sfârșitul prin început atunci când dorește să-și pună semnătura asupra unui fapt important. Sora White ne informează că și capitolul treisprezece al Apocalipsei începe în 1798.

Și când Papalitatea, lipsită de tăria ei, a fost constrânsă să înceteze persecuția, Ioan a văzut o nouă putere ridicându-se pentru a da ecou glasului balaurului și pentru a duce mai departe aceeași lucrare crudă și hulitoare. Această putere, ultima care are să facă război împotriva bisericii și a legii lui Dumnezeu, a fost simbolizată printr-o fiară cu coarne ca de miel. Signs of the Times, 1 noiembrie 1899.

Linia profetică ce începe în versetul patruzeci din Daniel unsprezece, în 1798, continuă până când se încheie probațiunea omenirii, când Mihail se ridică. Linia profetică ce începe în 1798, „când papalitatea, lipsită de puterea ei, a fost silită să înceteze persecuția”, se încheie cu revărsarea mâniei lui Dumnezeu asupra celor care au acceptat „semnul” autorității papale. În Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, când îngerul vine la Ioan să-i arate judecata desfrânatei papale, Ioan este purtat până la capătul „pustiei”, care reprezintă istoria de la anul 538 până la 1798. Așezat spiritual în 1798, Ioan consemnează judecata Babilonului modern, care începe cu a doua voce din Apocalipsa, capitolul optsprezece, care anunță că papalitatea a umplut cupa timpului ei de probațiune, iar judecata ei continuă apoi până la închiderea probațiunii, când piatra de moară este aruncată în mare.

Rând după rând, aceste trei linii identifică căderea finală a Babilonului modern, care a comis desfrânare cu împărații Romei moderne. Daniel unsprezece este o mărturie despre papalitate, reprezentată ca împăratul de la mieznoapte. Apocalipsa, capitolele treisprezece și paisprezece, reprezintă o mărturie despre profetul mincinos, iar capitolele șaptesprezece și optsprezece dau mărturie despre rolul balaurului (cei zece regi). Cadrul profetic utilizat de Future for America se întemeiază pe cele trei puteri care conduc lumea la Armagedon.

Cei doi martori ai Babelului și ai Babilonului identifică caracteristicile profetice ale Babilonului modern. Acei doi martori vorbesc despre trufia unui conducător papal, care se declară creștin, se așază în templul lui Dumnezeu și se proclamă el însuși Dumnezeu. Aceiași doi martori identifică, de asemenea, căderea sa finală. Autoînălțarea și căderea finală ale papei, așa cum sunt reprezentate în cele trei manifestări ale Babilonului, sunt cele care stabilesc viziunea istoriei profetice.

Și în acele vremuri mulți se vor ridica împotriva împăratului de la mieznoapte; de asemenea, tâlhari din poporul tău se vor înălța ca să împlinească vedenia; dar vor cădea. Daniel 11:14.

Vom continua analiza celor trei manifestări ale Babilonului în articolul următor.

Și am auzit un alt glas din cer, zicând: Ieșiți din ea, poporul meu, ca să nu vă faceți părtași la păcatele ei și să nu primiți din urgiile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu și-a adus aminte de fărădelegile ei. Răsplățiți-o așa cum v-a răsplătit ea și dați-i îndoite după faptele ei: în paharul pe care l-a umplut, umpleți-i-l îndoite. Pe cât s-a slăvit pe sine și a trăit în desfătări, pe atât dați-i chin și jale; căci zice în inima ei: Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă și nu voi vedea nicidecum jale. De aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moarte, jale și foamete; și va fi arsă cu totul în foc; căci tare este Domnul Dumnezeu, cel ce o judecă. Apocalipsa 18:4-8.